

РЕШЕНИЕ

№ 5982

гр. София, 13.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7524** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с във връзка с чл.231, ал.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Е. В. С.-Й. от [населено място], против Заповед № 3282з-3211/20.06.2025г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) при Министерството на вътрешните работи (МВР), с която, на основание чл.204, т.3, чл. 197, ал.1, т.6. чл. 194, ал.2, т.1 и чл. 203, ал.1, т.5 от ЗМВР, ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал.1, т.8 от ЗМВР е прекратено служебното ѝ правоотношение в МВР.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е в несъответствие с целта на закона. Твърди, че е представила документи, удостоверяващи основателни причини за отсъствието си от работа, а твърденията в заповедта, че е извършила тежко нарушение на служебната дисциплина са необосновани, несъстоятелни и неоснователни. Изложени са довод за нарушение на процедурата по чл. 333, ал.1 и ал 2 от Кодекса на труда (КТ). Моли заповедта да бъде отменена. Претендира присъждане на направените разноски, съгласно списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът, директорът на Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) при Министерството на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител излага доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Моли съда да отхвърли оспорването. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира жалбата за допустима, като подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от лице, което е адресат на административния акт и има правен интерес от оспорването.

От административната преписка се установява, а и не е налице спор между страните, че към момента на издаване на заповедта жалбоподателката изпълнява длъжността стажант в РДГП - Аерогари при ГДГП - МВР, съгласно заповед рег. № 32823-3533/21.08.2023 г., считано от 04.09.2023 г.

Със заповед № 8121К-14945/08.12.2023г. на главния секретар на МВР, считано от 03.10.2023г. временно е прекъснато участието на Е. В. С.-Й. в курса за първоначално обучение, поради отпуск за временна неработопоспособност.

Дисциплинарното производство по чл. 207, ал. 1 от ЗМВР е образувано със заповед № 3282з-1546/ 01.04.2025г. срещу Е. В. С. - Й. - стажант в РДГП - Аерогари при ГДГП - МВР по данни, съдържащи се в предложение рег. № 4064р-3718/ 31.03.2025 г. на директора на РДГП - Аерогари и докладна записка рег. № 4064р-3634/27.03.2025 г. по описа на РДГП - Аерогари, за това, че от 10.02.2025 г. до 01.04.2025 г. - датата на образуване на дисциплинарното производство, не се е явявала на работа и не е представила документи, удостоверяващи основателни причини за отсъствието ѝ, което е нарушение на дължимото поведение съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР и чл. 2 ал. 2 от Наредба 81213-922 от 22 юли 2022 г. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители от ЗМВР (обн. ДВ бр. 60 от 29 юли 2022 г) .

Според обяснение с рег. № 4064р-4292/10.04.2025 г. на Е. С. Й., поради влошено здравословно състояние, последната година и половина се е налагало често да ползва отпуск по болест. На 10.02.2025 г. е постъпила в Медицински институт - МВР (МИ - МВР) за болнично лечение, в клиниката по неврология, за което е уведомила сектор „Човешки ресурси" - РДГП Аерогари. След изписването ѝ от болничното заведение, не ѝ е бил издаден болничен лист, а е била насочена към Регионална картотека за медицинска експертиза към РЗИ - С., където са ѝ обяснили, че ще получи болничен лист, за периода от постъпване в болницата до датата, на която следва да се яви на работа. На 03.04.2025 г. от МИ - МВР на Е. С. Й. е съобщено за издадено ѝ експертното решение за отпуск по болест, след подписването им и извеждането им от Клиниката по неврология на следващия ден документите били готови и служителят ги предал в отдел “Човешки ресурси” на РДГП - Аерогари. В същия ден ѝ била връчена и заповедта за откриване на дисциплинарно производство. Заявява, че към момента обжалва експертно решение № 00075/37/02.04.2025г., тъй като предоставените ѝ дни отпуск по болест не покриват изцяло периода до неговото издаване и не е била уведомена по никакъв начин, че следва да се яви на работа, предвид продължителните ѝ здравословни проблеми.

Представен е болничен лист с № 406400-1008/04.04.2025 г., обхващащ периода от 10.02.2025 г. до 21.02.2025 г.

С експертно решение № 170/30.01.2025 г. на Териториална експертна лекарска комисия при П МБАЛ - С. ЕАД (вх. № 406400-335/03.02.2025 г.), на Е. С. - Й. е определена 83% трайно намалена работоспособност за срок от една година.

С писмо № 406400-1070/ 01.04.2025г. председателят на Националната експертна лекарска комисия уведомява Е. В. С. - Й., че в НЕЛК е образувано административно производство по чл. 112 от Закона за здравето (ЗЗ) против експертно решение № 170/30.01.2025г., планирано за разглеждане на 23.04.2025г.

Дисциплинарно разследващият орган е изискал информация за постъпили болнични листове или

други документи, оправдаващи отсъствието на служителя от работа. Според писмо № 4064р-5132/ 05.05.2025г. и писмо рег. № 4064р-5138/ 05.05.2025г., освен болничен лист № 406400-1008/04.04.2025 г., за периода 10.02.2025 г. до 21.02.2025 г., не са постъпвали други документи, касаещи отсъствие от работа.

На 07.05.2025г. Е. В. С. - Й. е подала заявление за отпуск № 4064р-5213/ 07.05.2025г. за времето от 07.05.2025г. до 09.05.2025г. и заявление № 4064р- 5214/ 07.05.2025г. за прекратяване на служебното ѝ правоотношение.

За резултатите от разследването е изготвена обобщената справка рег. № 4064р-5244/ 07.05.2025г., с която на 09.10.2025 г. служителят е запознат срещу подпис. В нея е направен извод, че за времето от 22.02.2025г. до 01.04.2025г. Е. С. Й. не се е явила на работа и не е представила документи, удостоверяващи основателни причини за отсъствие. Служителят се е запознал с обобщената справка на 09.05.2025г., като е получил и копие от нея.

От жалбоподателката е депозирано писмено възражение вх. № 406400-1373 от 11.05.2025 г., в което заявява, че се е съобразила с указания на служителите в Регионалната картотека за медицинска експертиза към РЗИ С., откъдето са ѝ обещали, че ще получи болничен лист, обхващащ периода от постъпването ѝ в болница до датата, на която следва да се яви на работа, и счита, че няма вина, ако с болничния лист и експертното решение, които са представени, има нарушения. Изразява категоричното си несъгласие със заключението, че е извършила нарушението виновно при форма на вина пряк умисъл. Директорът на ГДГП се е запознал с възражението на 20.06.2025г.

Със становище рег. № 4064р-5614 от 15.05.2025 г. на ДРО, в което освен реквизитите от обобщената справка е включена и оценката на писменото възражение на държавния служител, се съдържа и извод за извършено от Е. С. Й. - стажант в РДГП Аерогари, нарушение на служебна дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, което се изразява в неизпълнение на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР и чл.2, ал. 1 от Наредба № 8121з-922 от 22 юни 2022г. за реда за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР и на основание чл. 203, ал. 1, т.5 от ЗМВР, е предложено да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание “уволнение”/. В становището е посочено, че с оглед представеното от стажант Е. С. Й. експертно решение № 179/ 30.01.2025г., на основание чл. 70, ал. 1, т.1 и ал. 2 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в министерството на вътрешните работи, при вземане на отношение при прекратяване на служебното правоотношение по дисциплинарен ред, заверено копие на дисциплинарната преписка да бъде изпратена на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”. Директорът на ГДГП се е запознал със становището на 20.06.2025г., видно от резолюцията върху него.

На същата дата 20.06.2025 г. директорът на ГДГП е издал оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание № 3282з- 3211/20.06.2025г. В мотивите дисциплинарно-наказващият орган е приел за безспорно установено и доказано, че Е. В. С.- Й. е извършила вмененото ѝ нарушение, като в периода от 22.02.2025г. до 01.04.2025г. не се е явила на работа и не е представила документи, удостоверяващи основателни причини за отсъствието си, с което е нарушила чл. 187, ал.1. от ЗМВР, чл. 2, ал. 2 от Наредба 8121з-922 от 22 юни 2022г., което е нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал.2, т.1, предл. първо и второ от ЗМВР, съставомерно на чл. 203, ал.1, т.5 от ЗМВР, поради което е наложил дисциплинарно наказание “уволнение”. Заповедта е връчена на държавния служител на 27.06.2025г.

С жалбата до съда са представени и са приети писмени доказателства, свързани с дисциплинарното производство и със здравословното състояние на жалбоподателката, в т.ч.

епикриза от 14.02.2025г., епикриза от 15.05.2023 експертно решение № 118 от 05.06.2025г., с което НЕЛК отменя и връща експертно решение № 75/ 02.04.2025г. на ТЕЛК за ново освидетелстване.

По искане на жалбоподателката е приложено за послужване адм.д. № 7580/2025г. на АССГ, по което е приложена административната преписка по обжалване и издаване на експертните решения.

При разглеждане по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентния, в съответствие с нормата на чл. 204, ал. 1, т. 3 ЗМВР, административен орган – директор ГДГП, на когото изрично нормата на чл.207, ал.1, т.2 от ЗМВР е предоставила правото да бъде дисциплинарно-наказващ орган по смисъла на чл.207, ал.1 ,т.2 от ЗМВР за всички нарушения (като ръководител на структурите по чл. 37) на държавните служители на младши изпълнителски длъжности и за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности. В случая, между страните няма спор, а от заповед № 8121К-13440/31.10.2023г. на министъра на вътрешните работи се установява, че комисар А. Н. З. е преназначен на длъжност – директор на ГДГП.

Административният акт съдържа изискуемите от разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити. Заповедта е мотивирана, като са изложени конкретни съображения от фактическо и правно естество. Спазена е и установената форма на заповедта - писмена, като са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Спазена е процедурата по налагане на дисциплинарни наказания, уредена в Глава осма от ЗМВР. Спазени са и сроковете по чл. 195 и чл. 196 от ЗМВР. Съгласно чл. 195, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, а съгласно ал. 2 на същата разпоредба на закона за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му.

Оспорената заповед е издадена при спазване на правилата, гарантиращи правото на защита на дисциплинарно привлеченото лице и в съответствие с предвидената в чл. 207, ал. 1 – 12 ЗМВР дисциплинарна процедура при налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание "уволнение". Осигурено е участие на служителя в дисциплинарното производство на всеки негов етап, като дисциплинарно-наказващият орган е изпълнил вмененото му задължение по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР преди налагане на дисциплинарното наказание да приеме писмените обяснения на държавния служител. Подадените възражения са разгледани и отхвърлени. В тази връзка не е нарушено правото на защита на жалбоподателя.

Въпреки това при издаване на административния акт е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 203, ал. 1 ЗМВР тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание "уволнение", са по т. 5. неявяване на работа без уважителни причини в два последователни работни дни.

В случая от събраните по делото доказателства - експертни решения и епикризи е установено, че

Е. В. С.-Й. боледува от онкологично заболяване, поради което в случая служителът се ползва от предварителната закрила по чл. 333, ал.1, т. 3 от КТ – на работник или служител, боледуващ от болест, определена в Наредба № 5 от 1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 КТ, и спрямо държавните служители преди прекратяване на правоотношението им в хипотезата на дисциплинарно уволнение. В Решение от 09.03.2017 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-406/15, което е задължително за българските съдилища и административните органи, съгласно чл. 633 ГПК, вр с чл. 144 АПК, е определен критерият за обхвата и съдържанието на дължимата от националния съд проверка. Указанията на СЕС обосновават извода, че член 7, параграф 2 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите, в светлината на Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания и във връзка с основния принцип на равно третиране, закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, допуска по принцип предоставянето на специфична закрила при уволнение на лица с определени увреждания, работещи по трудово правоотношение, без съответната на държавните служители със същите увреждания, освен ако се установи нарушение на принципа на равно третиране. Ако обаче е налице подобно нарушение, задължението за спазване на правото на Европейския съюз изисква приложното поле на националните правила за закрила да се разшири и спрямо държавните служители. Осъществена е предпоставката според тълкуването на СЕС, изключваща възможността прилагането на различно третиране за работещите по двата вида правоотношение да се приеме за допустимо. Целта на защитата по чл. 333, ал. 1 КТ е предпазването на работника или служител от неблагоприятните последици на уволнението, в относимата хипотеза – поради уязвимост, свързана с увреждане на здравето. Привилегированият режим не е възпроизведен в ЗМВР и ЗДСл, които не съдържат препратка към КТ в тази област на регулиране.

Е. В. С.-Й. е освидетелствана с Експертно решение № 170/0730.01.2025 г. на ТЕЛК към II УМБАЛ - С. ЕАД, като при оценката на работоспособността са й определени 83% трайно намалена работоспособност поради общо заболяване – състояние след оперативно лечение на мултифокален инвазивен дуктален карцином на лява млечна жлеза. Радикална мастектомия. Заболяването попада в обхвата на чл. 1, ал. 1, т. 3 от Наредба № 5 от 1987 г.

Ако служителът работеше по трудово, а не по служебно, правоотношение и доколкото страда от болест, включена в наредбата, той би се ползвал от закрилата при уволнение – чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ. Затова е поставен в по-неблагоприятно положение в сравнение с лицата, имащи същото увреждане. Диференциацията в правната уредба е израз на подход, който противоречи на принципа за равно третиране по отношение на заетостта и упражняването на занятие по чл. 1 от Директива 2000/78/ЕО. При действието на забраната за дискриминация и задължението на работодателя да прилага еднакви критерии за упражняване на правото си на едностранно прекратяване на трудовия договор или на служебното правоотношение (чл. 4 и чл.21 Закон за защита от дискриминация), неблагоприятното третиране при сравними сходни обстоятелства не може да се основава на характера на правоотношението. Прилагането на подобен ограничителен критерий, имплицитно съдържащ се в нормите на действащото право, не е обективно оправдано за постигането на допустима от закона цел, нито е обществено необходимо.

Изначалното изключване на заемащите длъжност по служебно правоотношение от кръга на лицата с привилегията на закрилата компрометира основния принцип за стабилитет при изпълнението на държавната служба като елемент от статуса на държавния служител. Принципът за равно третиране предполага защита при уволнение на държавния служител, съпоставима с тази на работещите по трудово правоотношение,

още повече – при обективните признаци на предварителната закрила по чл. 333, ал. 1 КТ. Безспорно е, че ако Е. В. С.-Й. работеше по трудово, а не по служебно правоотношение и доколкото страда от болест, включена в Наредба № 5 от 20.02.1987 г., тя би се ползвала от закрилата при уволнение съгласно чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ. В случая е налице недопустима, неоправдана от обективна, законова цел диференциация между лицата, страдащи от едни и същи заболявания, по причина на това, че полагат труд по различен вид правоотношение, при наличие на нормативно предвидена закрила при уволнение само на първите. В случая служителят, чието увреждане попада сред визираните в Наредба № 5 от 20.02.1987 г., е бил поставен в по-неблагоприятно положение в сравнение с лицата, имащи същото увреждане, но работещи по трудово правоотношение. При това положение и с оглед направеното от СЕС тълкуване на член 7, параграф 2 от Директива 2000/78/ЕО за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите, в светлината на Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания и във връзка с основния принцип на равно третиране, закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, задължението на България като държава членка да спазва правото на ЕС изисква приложното поле на националните правила за закрила на лица с определено увреждане, работещи по трудово правоотношение, да се разшири, за да се ползват от тези правила за закрила и държавните служители със същото увреждане.

В този смисъл е и актуалната съдебна практика на Върховния административен съд - Решение № 8592 от 15.09.2023 г. на ВАС по адм. д. № 500/2023 г.; Решение № 5760 от 14.06.2022 г. на ВАС по адм. д. № 1959/2022 г.; Решение № 4151 от 30.03.2018г. на ВАС по адм.д. № 494/2015г.; Решение № 10283 от 31.07.2018г. на ВАС по адм.д № 6150/2018г. Решение № 6014 от 15.05.2017г. на ВАС по адм.д. № 12369/2014г. и др.

В становище рег. № 4064р-5614 от 15.05.2025 г. дисциплинарно-разследващият орган е посочил, че с оглед представеното от стажант Е. С. Й. експертно решение № 179/30.01.2025г., на основание чл. 70, ал. 1, т.1 и ал. 2 от Инструкция № 8121з-877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в министерството на вътрешните работи, при вземане на отношение при прекратяване на служебното правоотношение по дисциплинарен ред, копие на дисциплинарната преписка следва да бъде изпратена на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда". в посочената разпоредба е предвидено, че дисциплинарно-наказващият орган преди налагане на дисциплинарно наказание по чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР писмено изисква разрешение от съответната дирекция "Инспекция по труда" за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР на служителки по чл. 190, ал. 4 от ЗМВР. В тези случаи заверено копие от дисциплинарната преписка се изпраща в съответната дирекция "Инспекция по труда". Доказателства да е изпратена обаче не са представени. Липсват и такива твърдения, това не е обсъдено в мотивите на обжалваната заповед. Директорът на ГДГП се е запознал със становището на 20.06.2025г., видно от резолюцията върху него и на същата дата е издал оспорената заповед № 3282з-3211/20.06.2025г. с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение в МВР на служителя.

Наложеното наказание не е съобразено с формата на вината и цялостното поведение на държавния служител доколкото е установено, че Е. В. С. - Й. е била хоспитализирана в периода от 10.02.2025г. до 14.02.2025г., видно от епикриза от 14.02.2025г. Едва на

04.04.2025г. е издаден болничен лист за периода от 10.02.2025г. до 21.02.2025г. и експертно решение № 75 от 02.04.2025г., което впоследствие е отменено с решение № 118 от 05.06.2025г. и е върнато на ТЕЛК за ново освидетелстване. Тези действия изключват умисъла като формата на вината, противно на приетото в оспорената заповед. Служителят не е могъл да знае, че следва да се яви на работа на 22.02.2025г., след като документите са издадени на 04.04.2025г.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган при спазване на установената в форма, но в нарушение на материалния закон, при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с целта на закона, респективно налице са основания по чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК и следва да бъде отменена.

По водене на делото жалбоподателят е направил разноски, които претендира до размер на 1210 лв., съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК, от които 1200 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лв. държавна такса. Съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като е в размер близък до установения в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и като съобрази фактическата и правна сложност на делото. Съгласно чл. 4, чл. 5, чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 618,66 евро.

По изложените съображения Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. В. С.-Й., Заповед № 3282з-3211/20.06.2025г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ при 5982 Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ да заплати на Е. В. С.-Й. от [населено място] разноски в размер на 618,66 евро (шестстотин и осемнадесет евро и шейсет и шест цента).

Решението може да бъде обжалвано в 14-десетдневен срок от съобщението до страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: